

Ἡ κοινωμία τῆς ἀφθονίας

Ἡ καυμένη ἢ κυρία βρέθηκε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς σὲ δύσκολη θέση. Ἡ κουβέντα στρεφόταν φυσιολογικότερα γύρω ἀπὸ τὸ θέμα ποῦ εἶναι τῆς μόδας: Τῆ διαίτα. Ἦταν ἓνα παιδικὸ πάρτυ γενεθλίων μὲ καλεσμένους 70 (!) παιδιά καὶ 20 μαμάδες. Ἀνάμεσα στὶς 20 καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κυρία. Σεβαστῶν διαστάσεων μὲ ἀφράτο, ροδαλὸ πρόσωπο. Καὶ μιὰ κι' ἡ κουβέντα στράφηκε στὶς διαστάσεις ἢ κυρία δὲν μπορούσε βέβαια νὰ μείνει ἀμέτοχη.

Πρέπει νὰ παραδεχθούμε πῶς στὴν ἀρχὴ τὸ ἀπέφυγε ὅσο μπορούσε. Στριφογύρισε τὸ μαντηλάκι τῆς, ἤπιε λίγη πορτοκαλάδα, περιέφερε τὸ βλέμμα γύρω —τριγύρω ἐξέφρασε κι' ἓνα «οὐφ, τί ζόστη», ἀλλὰ ἄλλα εἰς μάτην. Ἦταν φανερὸ πῶς ἡ κουβέντα τὴν προκαλοῦσε. Στὸ τέλος δὲν ἄντεξε:

—Καλὰ, κι' ὅταν κάνεις διαίτα καὶ δὲν ἀδυνατίζεις; Ἐγὼ εἶναι τώρα εἷς μῆνας ποῦ στεροῦμαι τὰ πάντα, ψωμί, μακαρόνια, πιλάφια, πατάτες, κι' ὅμως δὲν χάνω οὔτε δρόμι.

Τὸ πρόσωπο τῆς ἀναφοκακκίνησε ἢ φωνὴ τῆς ἔτρεπε, τὰ μάτια τῆς βούρκωσαν ἀπὸ πίκρα.

—Δὲν λέω, ἔτρωγα πρὶν, τώρα ὅμως προσέχω ἀλλὰ δὲν χάνω...

Ἄλλες οἱ ὑπόλοιπες κυρίες τῆς συντροφιάς μὲ ἀισθήματα ἀνάμεικτα ἀπὸ οἶκτο γιὰ τὴν καυμένη τὴ χοντρή καὶ ἱκανοποίηση ποῦ «εὐτυχῶς ἐγὼ δὲν ἔχω τὰ χάλια τῆς», γύρισαν καὶ τὴν κοίταξαν. Κι' ἀρχισε ἡ κάθε μιὰ νὰ δίνει τὴ δική τῆς συμβουλὴ γιὰ περιπάτους, γυμναστικὴ, μασάζ, γιὰ βιταμίνες κλπ, κλπ. Καὶ δόστου δάκρυ ἢ καυμένη ἢ χοντρή καὶ δόστου παρηγοριῆς οἱ ἄλλες.

—Τὸ ἴδιο βράδυ, σὲ μιὰ συντροφιά, ἓνας φίλος ἀρχισε νὰ θυμᾶται νοσταλγικὰ τὰ χρόνια στὸ χωριό, ὅπου αὐτὸς καὶ τὰ 7 ἀδέλφια τοῦ μετροῦσαν μιὰ — μιὰ τίς τηγανιτὲς πατάτες ποῦ εἶχαν γιὰ δείπνο καὶ τσακῶνονταν ἂν ἓνας εἶχε ἔστω καὶ μιὰ περισσότερη. Καὶ τότε ἐπενέβη ἡ γυναῖκα τοῦ.

—Καὶ τὰ παιδιά μας τσακῶνονται γιὰ τίς τηγανιτὲς πατάτες, καυμένε, μόνο ποῦ τώρα ἀδικημένος θεωρεῖται αὐτὸς ποῦ ποῖρνει τίς περισσότερες.

—Δὲν τρῶνε, τί νὰ τοὺς κάκω!

Καὶ ἡ κουβέντα στράφηκε στὸ δεύτερο κατὰ σειρὰν ἀγαπημένον θέμα κουβέντας τῆς μικροαστικῆς τάξης, ὕστερα ἀπὸ τὸ θέμα τῆς διαίτας: Στὴν ἀνορεξία τῶν παιδιῶν.

—Ἄχ, ἐμένα δὲν βάζει μπουκιά στὸ στόμα ἢ κόρη μου (κι' ἡ κόρη τῆς εἶναι ἓνα στρουμπουλὸ πλάσμα ὅλο προγούλια).

—Ὁ γιὸς μου δὲν τρῶει κρέας, δὲν τρῶει τυρί, δὲν πίνει γάλα.

—Ἀπορῶ πῶς ζοῦνε!

Σὰν πουλάκια τρῶνε...

Μοῦρθε νὰ ἀποπάρω τίς στοργικὲς ἐκείνες μαμάδες τῆς συντροφιάς μὲ τίς ἀνησυχίες τους, νὰ τοὺς πῶ πῶς κανένα παιδί ἴσα μὲ σήμερα δὲν πέθανε ἀπὸ πείνα ἐκτὸς ἀπὸ κείνα ποῦ δὲν ἔχουν νὰ φᾶνε. Λέω κι' ἐγὼ ὅμως, ὅταν στερηθούμε κι' αὐτὸ τὸ μέσον ἐπικοινωνίας τί θὰ μᾶς μείνει; Ἐπειτα, ἄς μὴ ξεχνοῦμε ὅτι πρέπει τὰ παιδιά νὰ παχαίνουν τώρα ποῦ εἶναι μικρὰ γιὰ νὰχουν ἓνα σκοπὸ ὅταν μεγαλώσουν. Δηλ. νὰ κάνουν διαίτα ν' ἀδυνατίσουν!

X1.137